

Sfințenia e posibilă pentru oricine

În fiecare zi citim în timpul utreniilor despre viețile sfinților (sinaxarul), devotamentul față de Hristos chiar și până la moarte, miracolele pe care le-au făcut prin rugăciunile și faptele lor ascetice remarcabile - unii trăiau pe stâlpi și alții în deșerturi. Într-adevăr, mulți dintre ei formează o impresie că sfinții nu erau oameni obișnuiți ca noi. Mulți cred că acei sfinți care au avut curajul de a se confrunta cu fiarele care au fost eliberate pentru a îi devora cu bucurie sau cei care au ținut pacea sufletelor lor chiar și în cele mai dure încercări și neazuri, trăiau în mănăstiri și schituri și nu în societate ca noi!

Dar dacă numai anumiți indivizi au fost destinați să devină sfinți, atunci cum ar fi putut Dumnezeu să ne îndemne pe toți să "fiți sfinți precum Eu sunt sfânt" (1. Petru 1, 16)? Dumnezeu ne-a creat într-adevăr să devenim sfinți. Sfinția este însăși scopul vieții noastre. Sfințenia nu este ceva rezervat unor anumiți campioni ai credinței, care erau ca și cum ar fi fost dotați cu puteri supranaturale. Sfinții erau ca noi! Unii dintre ei s-au găsit chiar în situații mai dificile decât noi: în boală, sărăcie, suferință, acuzați, calomniati, exilați și nedreptățiți.

Nu există nici o îndoială că fiecare dintre noi, prin harul lui Dumnezeu și prin propriul nostru efort, poate deveni sfânt. La urma urmei, toți cei care sunt creștini botezați, participând la viața Sfintei Biserici, au intrat pe calea sfințeniei. Putem continua această cale cu fidelitate. Acesta este motivul pentru care în fiecare Sfântă Liturghie îl implorăm pe Domnul să "sințască sufletele și trupurile noastre și să ne învrednicească să ne închinăm în sfințenie în toate zilele vieții noastre" (rugăciunea imnului trisagionului).

Viețile sfinților ale Bisericii arată că fiecare creștin, indiferent de clasa socială, indiferent cât de grav a păcătuit, dacă vrea sincer, el poate deveni un sfânt. Să ne amintim exemplele nenumărate de oameni imorali, criminali, hoți etc., care prin pocăința lor sinceră au fost purificați și sunt acum onorați ca sfinți în biserică.

Dar care sunt caracteristicile sfințeniei?

- Sfântul îl iubește pe Hristos; dorește comuniunea cu El; Urmează pașii Lui până la capăt, în timp ce el se străduiește fără efort, cu bunăvoință și bucurie să depășească obstacolele care le pot întrerupe părtășia cu Hristos.

- Sfântul, în același timp, îl iubește pe aproapele lui, ca imagine a lui Dumnezeu și are grijă în orice fel pentru a-și arăta dragostea în practică. Sfântul dobândește mintea lui Hristos și este inspirat în viața sa de Duhul Sfânt, care este sursa sfințirii sale.

- Sfântul iubește smerenia și blândețea. Sfântul cucerește mândria, ambiția, gândirea egoistă și puterile egoiste ale sufletului său.

- Sfântul trăiește cu pocăință constantă și se consideră pe el însuși (precum apostolul Pavel) primul dintre păcătoși, de aceea nu critică sau judecă pe nimeni.

- Sfântul confruntă cu răbdare bolile, calomnia, nedreptățile, persecuțiile și fiecare privare, pentru că îi încredințează viața Domnului iubitor de om, Iisus Hristos.

- Dacă în circumstanțe excepționale, din motive externe care sunt independente de voința sa, el ar fi lipsit de hrana spirituală fundamentală, cum ar fi Sf. Liturghie și Sf. Împărtășanie, el nu cade în depresie și disperare. El caută continuu, cu încredere

în Domnul Atotputernic, pentru a-și îndeplini, în felul în care știe, nevoile sale spirituale. Un exemplu excelent în această chestiune este Sfânta Theoktiste de Methymna.

Sfânta Theoktiste a trăit cu aproximativ 1200 de ani în urmă. De la vârsta de 20 de ani a devenit călugăriță într-o mănăstire din afara Methymna de pe insula Lesbos. În acele timpuri pirații au dominat Marea Egee și Marea Mediterană. Unele insule au fost pustiite de raidurile lor frecvente. Într-o noapte, pirații au atacat zona lui Methymna și, printre alții, au arestat pe călugărița Theoktiste pentru a-i vinde ca sclavi pe piețele de sclavi ale Egiptului. Când nava de pirați a sosit pe insula Paros, care a fost deja pustiită, călugărița după rugăciunea către Fecioara Maria a găsit o modalitate de a scăpa de atenția piraților și de a dispărea în pădure. Pirații au plecat și călugărița a rămas complet izolată timp de 35 de ani pe insula pustie. Fiind fără adăpost, s-a refugiat în biserica istorică din Ekatontapyliani pe insula Paros, care a supraviețuit până în prezent. Acum, cum a trăit ea? Este greu de imaginat. Cu toate acestea, ceea ce ea nu avea cel mai mult a fost Sf. Liturghie și Sf. Euharistie. Potrivit proniei divine, ea trebuia să se împărtășească doar o dată la sfârșitul vieții ei, chiar înainte de a-și închide ochii. Toate aceste depriveri nu au împiedicat-o să ajungă la sfințenie sau să fie sărbătorită ca un sfânt!

Cât de greu este ca creștinul ortodox să fie lipsit de Liturghia Divină și Euharistie, totuși milioane de creștini ortodocși au experimentat recent aceasta datorită pandemiei de coronavirus! Dar să ne gândim la Sf. Theoktiste, care a suferit de aceeași privare, călugăriță fiind, timp de 35 de ani! Cu toate acestea, ea a devenit un sfânt.

Prin urmare, nici un obstacol extern nu poate opri calea noastră spre sfințenie dacă ne hotărâm să trăim în părtășie cu Hristos pentru tot restul vieții noastre.

Și să încheiem, frații mei și surorilor, cu cuvintele Sfântului Vasile: "**Sfinția este să ne dedicăm complet lui Dumnezeu și în mod continuu și în orice moment să ne preocupăm și să căutăm ceea ce Lui îi place**". Amin.

Metropolit Sotirios Trampas